

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 16.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Гургана Маринова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12346** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 вр. с чл. 34, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Р. Н. М., гражданка на И. с предоставен хуманитарен статут в РБ, срещу Решение № 6364/09.10.2019 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС /ДАБ-МС/, с което е издаден отказ за разрешаване на събиране с член на семейството в Република България /РБ/.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Посочено е, че доводът на административния орган, че заявените семейни връзки не предшестват влизането на територията на РБ не отговаря на действителното положение и посочените факти, които са подкрепени с писмени доказателства. Твърди се, че между родителите на двамата съпрузи е имало обещание за сключване на брак, което само се отлага във времето и не се предоговаря. Изразено е становище, че не са налице предпоставките за отказ за разрешение за събиране, тъй като са изпълнени всички условия, регламентирани в чл. 34 от ЗУБ. Иска се от съда да отмени оспореното решение и да върне преписката с указания за ново произнасяне от административния орган.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуален представител юрк. М., изразява становище за неоснователност на жалбата. Сочил, че семейните връзки не са предшествовали влизането ѝ на територията

на РБ, тъй като чужденката е влязла през 2008г. , през 2009 г. ѝ е предоставен хуманитарен статут, а бракът е сключен през 2016 г.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба с вх.№ УП-3529 от 29.08.2019 г. до председателя на ДАБ от Р. Н. М., ЛНЧ [ЕГН], с която е отправено искане за събиране на територията на Република България с нейния съпруг А. И. Н. А., [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И.. Жалбоподателката има предоставен хуманитарен статут с решение № 122/07.04.2009 г. на председателя на ДАБ-МС.

Към молбата са представени следните документи: копие от задграничен паспорт № А11894483 на А. И. Н. А., издаден в И. на 02.03.2017 г., валиден до 31.03.2025 г.; копие от брачен договор, издаден в С. на 09.07.2017 г. и копие от регистър, издаден в И..

С чужденката е проведено интервю, в присъствието на преводач, отразено в протокол с рег. № УП-3529/26.09.2019 г. Р. Н. М. е заявила, че желае да се събере със съпруга ѝ А. И. Н. А., с който е сключила граждански брак в [населено място], С. на 08.12.2016 г. Посочила е, че по време на производството за предоставяне на закрила пред ДАБ през 2008 г. не е била омъжена, защото е била малка и е дошла с цялото си семейство в България. Със съпруга си се е запознала, когато е била малка и е живяла в И., като активната комуникация с него е започнала през 2011 г. по интернет, както и са общували по телефона. В Д. се видели 2 седмици преди сключването на брака. След сключването на брака живели в С. заедно до началото на 2018 г., тъй като той има предоставено право на пребиваване в С.. После заедно с цялото му семейство заминали за Турция, където живели в [населено място]. Молбата за събиране на семейството е мотивирана с факта, че семейството на жалбоподателката живее в България и тя не иска да живее в С. или Турция. Посочила е, че иска съвместно да живее със съпруга си в България и да имат деца, тъй като за нея България е втора родина и тук тя се чувства спокойно.

В хода на административното производство Р. Н. М. е представила в превод от арабски език брачен договор, видно от който на 08.12.2016 г. в [населено място] пред легитимен съдия е сключен граждански брак със зестра между А. И. Н. А. и жалбоподателката според законите и шериата. Представено е копие от регистър, издаден на 06.08.2019 г. от Главна Дирекция Гражданство в Република И., видно от който А. А. е женен за жалбоподателката и копие от паспорта на А. А., издаден в [населено място] на 02.04.2017 г., валиден до 31.03.2025 г. Приложено е и удостоверение за граждански брак, издадено от Сирийска Арабска Република, Шериатски съд Д., удостоверяващо сключения на 08.12.2016 г. брак между двамата съпрузи.

Издадено е становище с рег. № УП 3529/27.09.2019 г. на мл. експерт К., с което е предложено да се откаже разрешение на Р. Н. М. да се събере на територията на РБ със съпруга си А. И. Н. А..

С оспореното в настоящото производство решение № 6364/09.10.2019 г. на председателя на ДАБ, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3, вр. чл. 34, ал. 1 от ЗУБ, е отказано разрешение на Р. Н. М. да се събере на територията на РБ със съпруга си А.

И. Н. А.. Административният орган е изложил в решението си, че подадената молба е неоснователна, тъй като чужденката не е обосновала наличието на семейни връзки, предшестващи нейното влизане на територията на РБ. Формиран е извод, че от представените в хода на административното производство доказателства се установява, че Р. Н. М. е сключила брак с А. И. Н. А. на 08.12.2016 г. в Ш. съд в [населено място], С., но въпреки че се установява полагането на основите на съвместен семеен живот, то това начало е положено едва след влизането на чужденката на територията на РБ, предвид което не са налице всички положителни предпоставки по чл. 34 от ЗУБ за събиране на семейството на територията на РБ.

Обжалваното решение е връчено на Р. Н. М. на 18.10.2019 г.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка, както и допълнително представени от ответника от 12.12.2019 г. Жалбоподателката е представила повторно в хода на съдебното производство копия от удостоверение за брак и регистър, преведени от арабски език.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в установената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Правилен е изводът на решаващия орган, че не са налице предпоставките на чл. 34, ал.1 ЗУБ, съгласно който чужденец с предоставена международна закрила има право да поиска да се събере със семейството си на територията на Република България, при условие че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната. Двете изисквания са дадени кумулативно – чужденецът да е с предоставена международна закрила и семейните връзки да предшестват влизането му на територията на Република България. Безспорно е, че с Решение № 122 от 07.04.2009 г. на председателя на ДАБ на Р. Н. М. е предоставен хуманитарен статут, т.е. налице е първата предпоставка на чл.34 ,ал.1 ЗУБ, тъй като на чуждестранната гражданка е предоставена международна закрила. От доказателствата по делото обаче не се установява наличието на втората законова предпоставка - семейните връзки да предшестват влизането на чужденката на територията на страната. Съгласно дадената в §1, т.3 от ДР ЗУБ дефиниция "Членове на семейството" са съпругът, съпругата или лицето, с което се намира в доказано стабилна и дълготрайна връзка“. Законът предпоставя две хипотези – сключен граждански брак или доказано стабилна и дълготрайна връзка. От представените доказателства се установява, че жалбоподателката и А. И. Н. А. са сключили граждански брак на 08.12.2016 г., официално признат в Ш. съд в [населено място], С., т.е А. И. Н. А. към настоящия момент е член на семейството на жалбоподателката по смисъла на закона. Съгласно доказателствения материал обаче Р. Н. М. е влязла на територията на Република България през 2008 г., а активната комуникация със съпруга и е започнала от 2011 г. Чужденката е заявила, че е видяла съпруга си две седмици преди сключването на брак. Следователно не е изпълнено изискването на закона сключването на брак да предшества влизането на чужденеца в страната. Изложеното твърдение, че е имало уговорка между родителите на съпрузите да бъде сключен брак, датираща от времето,

в което те са били деца и са живеели в И., не обуславя извод за наличие на брак преди Р. Н. М. да е пристигнала на територията на РБ.

По отношение наличието на „стабилна и дълготрайна връзка“ съдът взе предвид следното: Р. Н. М. твърди, че е познавала съпруга си още като дете, но активна комуникация са започнали през 2011 г. по интернет и чрез телефонни обаждания. Видяла го е за първи път две седмици преди да сключи брак с него в [населено място]. През 2008 г. Р. Н. М. влиза нелегално на територията на РБ, заедно с цялото си семейство и подава молба за международна закрила. В проведените интервюта изрично е заявила, че е неомъжена и с такъв статус е регистрирана. Република България ѝ е предоставила закрила и хуманитарен статут, като в решение № 122/07.04.2009 г. е записано, че кандидатката има статут неомъжена. Същата е заявила, че бяга от страната си по произход, заедно с цялото ѝ семейство, тъй като в И. не е прието момиче да бъде само и животът ѝ ще е застрашен от посегателство. Всичко изложено води до извод, че не са налице доказателства или твърдения на Р. Н. М. за наличието на стабилна и дълготрайна връзка с А. И. Н. А., преди идването ѝ в РБ. Нещо повече, същата е твърдяла, че ако не е избягала от И. със семейството си е щяла да бъде в опасност като момиче, което е оставено само, което също доказва липсата на стабилна и дълготрайна връзка. Тези обстоятелства обуславят правилност на извода на ответния орган, че не е налице стабилна и дълготрайна връзка по смисъла на §1, т.3 ДР на ЗУБ между Р. Н. М. и А. И. Н. А..

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице предпоставките по чл. 34 от ЗУБ, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Н. М., гражданка на И., срещу Решение № 6364/09.10.2019 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: